

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/90/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216201152
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2216201152.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B., nar. XX. júna XXXX, trvalý pobyt C. D., o 9.656,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 26. februára 2019 č. k. 7C/30/2016-103 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 24. septembra 2019 č. k. 7C/30/2016-138, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti náhrady trov konania (III.) **r u š í a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni istinu 9.656,30 eur, úrok 298,54 eur, úrok z omeškania 3,21 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.656,30 eur od 1.12.2015 do zaplataenia (I.), vo zvyšku žalobu zamietol (II.). Žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III.). Rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v čase uzatvorenia zmluvy), § 517 ods. 1, 2, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavretej stranami konania dňa 17. marca 2015, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému bezúčelový úver vo výške 10.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami vo výške 140,31 eur v počte splátok 108. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky obligatórne obsahové náležitosti zmluvy v zmysle ZoSÚ. Úrok z úveru za obdobie po jeho zosplatnení však súd prvej inštancie nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol s odôvodnením, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za obdobie do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania, kedy je povinný platiť úroky z omeškania (na podporu svojej argumentácie označil rozhodnutie NS SR R 59/1998, ako aj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012). Súd prvej inštancie konštatoval, že od začiatku úroky prirodzene sledujú dohodnutú dobu poskytnutia finančných prostriedkov, ktorej koniec završuje splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov však veriteľovi prislúcha právo skrátiť túto splatnosť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru úroky popri úrokoch z omeškania. Po nadobudnutí splatnosti úveru veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy vrátane úrokov ku dňu splatnosti úveru. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením dlhu, žalobkyni boli priznané aj úroky z omeškania. Dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 5 % ročne aj z nezaplatených úrokov 298,54 eur od 1.12.2015 do zaplataenia. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), keď žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná čo do istiny, priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Podľa názoru žalobkyne nárok na úrok z úveru trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov aj po predčasnom zosplatnení, až do doby ich vrátenia. V zmysle § 502 ods. 1 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške a v zmysle § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka úroky je dlžník povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Žalobkyňa poukázala na komentár IURA EDITION, ako i na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale i úroky, ktoré nemožno stotožniť s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Žalobkyňa poukázala aj na aktuálnu rozhodovaciu súdnu prax, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/23/2017, 43Co/28/2017, 43Co/7/2018, 43Co/29/2018, 43Co/21/2018 a 43Co/37/2019. Pojem odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver je potrebné odlišovať od úrokov z úveru upravených v § 502 Obchodného zákonníka. Na zaplatenie úrokov z úveru má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomnú zmluvu o úvere, na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Dlžník je povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia úveru až do jeho vrátenia, pretože na takúto povinnosť sa veriteľovi zmluvne zaviazal. Rozhodnutie NS SR R 59/1998 je možné na prejednávajúcu vec aplikovať výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpi od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil predčasnú splatnosť (dlžník nesplácal úver riadne a včas), má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, ktoré sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Nie je preto možné dospieť k názoru, že v zmysle uvedeného rozhodnutia má veriteľ nárok na úroky z peňažných prostriedkov do splatnosti dlhu. Rozhodnutie NS SR vychádzalo pritom z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Rozhodovacia prax a odborná literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Žalobkyňa poukázala tiež na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/193/2017. Úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, majú odlišné funkcie, môžu pritom existovať vedľa seba. Žalobkyňa označila i rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cbo/140/2014, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/366/2017, ako i rozsudok Krajského súdu v Košiciach (napr. sp. zn. 5Co/297/2017, 5Co/250/2017), rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/138/2017. Žalobkyňa argumentovala aj rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/116/2017, 12Co/70/2018, 7Co/326/2017, tiež rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017, rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/36/2018, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/346/2017, odlišným stanoviskom predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/38/2018, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/324/2017, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/256/2018, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/4/2018, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/240/2018, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/240/2018, rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/22/2018 a 14Co/29/2018, rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/212/2014, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/206/2018. Legislatívna zmena odopierajúca veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení prijatá nebola. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 sa nevyjadril k úrokom po zosplatnení a ani rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/140/1998 sa netýkalo samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. Žalobkyňa súčasne navrhla vydanie opravného uznesenia, alternatívne dopĺňacieho rozsudku.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Z odvolania žalobkyne vyplývala nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu jej nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

V rozhodovacej praxi odvolacích súdov bol nesúlاد pri riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, bola tiež predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentovalo.

V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 1/2021 č. 5 bolo však už publikované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo 42/2020 obsahujúce právnu vetu, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (porov. R 71/2018). Riešenie predmetnej právnej otázky je preto v rozhodovacej súdnej praxi ustálené. Judikatúrou formulovaný právny názor je potom potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. marca 2018, sp. zn. 3 Cdo 198/2017).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v publikovanom rozhodnutí (R 1/2021) konštatoval, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch, nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu dlhu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Ten však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Závazok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku

zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O. z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

Podľa záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 10. júna 2021 vo veci C-192/20, Prima banka Slovensko a.s. proti HD, s výhradou overení, ktoré prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, sa má smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že nie je uplatniteľná na vnútroštátne ustanovenia, podľa ktorých spotrebiteľ, ktorý uzavrel s predajcom alebo dodávateľom zmluvu o úvere, nemôže byť povinný na základe ustanovení tejto zmluvy v prípade predčasného zosplatenia úveru platiť predajcovi alebo dodávateľovi bežné úroky za obdobie od rozhodnutia o tomto zosplatnení až do skutočného splatenia požičanej sumy, pokiaľ zaplatenie úrokov z omeškania a iných zmluvných pokút splatných podľa uvedenej zmluvy umožňuje kompenzáciu skutočnej škody, ktorú predajca alebo dodávateľ utrpel.

Odvolacia námietka žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie bola tak dôvodná.

Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky z úveru vo výške 9,9 % ročne zo sumy 9.656,30 eur od 1.12.2015 do zaplatenia (úrok z úveru za čas po jeho zosplatnení) a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzať z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020).

Po vykonanom dokazovaní preukázaný skutkový stav súd prvej inštancie podriadil pod relevantnú právnu úpravu, v zmysle vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, podľa záverov ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 ObZ) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov by mal zodpovedať dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí.

Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia uvedie ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a vec právne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, poskytne odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.